

élet.történet.

A legnagyobb nehézség az életemben, a nem tudom. Még nem tudom mit akarok, viszont mások mindig megmondják mit csináljak. Hiszen látják, hogy mekkora lehetőségek állnak előttem, esetleg a saját, meghiúsult álmaikat szeretnék rajtam keresztül megvalósítani. Vannak nekem is álmaim, ötleteim, de mind hamar megváltoznak. Még azt se tudom mit fogok írni, viszont remélem, hogy segíteni fog nekem is kicsit jobban látni ki is vagyok én, és mit szeretnék az életben. Rengeteg mindenben kerestem már magamat. A legnehezebb mégis most. Eddig mindig foglalkoztam valamivel, most pedig csak egyetlen gondolat foglalkoztat: Mit csináljak?

Amikor kiderült, hogy van egy kis érzésem a zenéhez, gondolkodás nélkül csináltam. Folyton fejlődni akartam, és amint véget ért a zeneovi, zeneiskolába akartam menni. Amellett kerestem minden lehetőséget, hogy hol tudnám még azt csinálni, amit szeretek. Imádtam zongorázni, énekelni és egész életem erre akartam szentelni. A zeneiskola nagyon kettős volt. Fejlesztett is, de vissza fogott sok mindenben. Írtam saját dalokat otthon a zongorán, amiket persze nem mertem megmutatni a zongoratanáromnak. Úgy éreztem nem díjazná, mert őt csak az érdekelte, hogy a csuklómat szakszerűen tartsam a vizsgán. Attól a rengeteg vizsgától is minden gyerek csak stresszelt, és a zenét már nem annak élte meg, ami. Hiszen én a zenét megnyugvás gyanánt kerestem mindig, ehelyett gyomorgörcs fogadott amint beléptem a terembe. Persze ezt akkor nem vettem észre, és még négykezesre is jártam. Otthon megtanulgattam a kedvenc zenéim, és írtam tovább a dalokat. Mivel itt még nagyon az elején voltam a szakmának, a pontatlanul lejegyzett kottákat mély tartalommal bíró jelképekkel dekoráltam ki. Például katicákkal és színes csigákkal. Azán voltak a terveim, mint például utcazenésznek lenni. Ezt az ötletem édesanyám társasága ihlette, kiknek a koncertjeire rendszeresen jártunk. Elképzeltem azt is, ahogyan járom a világot egy szintetizátorral, és bátran zenélek az utcákon. Aztán amikor már több hangszer is érdekelt ki akartam próbálni őket. Megtanultam szájharmonikázás közben zongorázni, megpróbáltam gitározni és ukulelézni, viszont valahogy a fúvós hangszerek jobban tetszettek. A jó kis zongora óra közben, a sivár hangokat nyomkodva, meghallottam valami nagyon vidám dallamot. A folyosó végében volt a rézfúvós terem. Ki kérezkedtem pisilni, és oda futottam az ajtóhoz, majd jól oda nyomtam a fülem. Ezek után nem is tudtam másra gondolni. Mi lehetett az a hangszer, aminek ennyire erős hangja és ereje volt, hogy áthallatszott ennyi termen keresztül? Teljesen meg voltam őrülve, hogy rájőjjenek. Persze Isten nem hagyta, hogy csak egy múló élmény legyen, és a következő hangversenyen meg is mutatkozott a hangszer gazdája, aki ugyan azt a dalt játszotta el ott is. El is kezdtem a zongora mellett trombitát tanulni. A zongorát lassan otthagytam, de otthon ugyan úgy folytattam, egyedül. Imádtam a trombitát is. Az éltetett, hogy azt a dalt megtanuljam, amit hallottam egykor. Viszont amikor már azt is kívülről fújtam valami más kellett. Elkézdtem a fúvószenekarba játszani, az elején nagyon izgalmas volt, de valahogy amikor már ott is a szólódallamokat fújtam az se volt elég. A hangszerek egyre csak ott sorakoztak a szobában. Szerettem volna akkoriban filmzenéket írni. Sokszor a saját nővéreim drámai viselkedése volt a történet, ami alá gúnyos és drámai dallamok kerültek. Ők már régebben anyával elköltöztek a városba, és én apával maradtam a faluban. Csendes lett a ház is. Viszont anyával amikor csak tudtam, együtt voltunk. Egyszer elmentünk egy utcazenefesztiválra a zenész barátaival. Bátorítottak, hogy a koncertjük végén adjak elő pár dalt. Nagyon-nagyon izgultam, a szállásról direkt le se hoztam a szájharmonikát, mert nem gondoltam, hogy egyszer én is ki fogok merni állni. Végül az egyik zenész visszament velem érte, a másik pedig kölcsön adta a szintetizátorát, és utána már csak azt vettem észre, ahogyan a rengeteg ember tapsol. Csodás érzés a régi ábrándokból, valóságot varázsolni. Felléphettem, és eljátszhattam Billy Joel-tol a Piano Mant!

A továbbtanulás elég nagy fordulatot hozott magával. Budapestre szerettem volna a Konzin zenét tanulni. Nyilván a zongoratanár azt mondta, hogy nem fognak felvenni. De bele gondoltam, hogy még

sok éven keresztül nem fogok így sínylődni. Úgyhogy, Apa legnagyobb örömére bele kezdtem valami másba. A célunk a Kisképző volt Budapesten. Elém rakta a rajzbakot és egy kockát. Majd egy almát, majd egy drapériát, majd egy széket, majd egy portrét kellett rajzolnom az új feleségéről. Szóval ezt addig-addig pakolgatta hónapokon át, amíg meg nem jött az üzenet, miszerint sikeres felvételt nyertem festőszakra. Na most ez elég kellemetlen lett volna neki, ha nem sikerül, mivel egy festőművész- illetve rajztanárról van szó. Addig nyúzott amíg nem lett tökéletes, magyarul sírásig dolgoztam rajtuk. De persze én is nagyon szerettem volna. Így a végére már csak móka és kacagás volt az egész gyakorlás. Azért a felvételin egy kicsit talán haragból, nem említettem, hogy ő volt az, aki felkészített. Apa festményei az afrikai utazásáról, afrikai nőkről, mindig nagyon tetszettek, meg persze imádom a terpentín illatát. Lassan, ahogyan a zenével is átéltem már, a festészet is csak egy tanóra lett. Bár a zeneiskola ahová jártam, és a művészeti ahová most járok, ég és föld volt. Az egyik egy földhöz kötött intézmény, a másik pedig, egy fellegekben szálló emberekkel teli, kacsalábon forgó palota. Pesten sose volt gond, ha valamit másképp csinállok, és örültek minél több fantázia van a képeimben. Bár tudom, hogy van a festészethez is valamennyi tehetségem, úgy érzem a mai világban már nem tudnék ezzel érvényesülni. Amíg az iskola tart, minden percét ki szeretném élvezni.

Szóval Pesten kellett kollégiumot keresni. Nekem Pest elképzelhetetlenül nagy, zajosnak és zsúfoltnak tűnt. Hiszen otthon a bárányok, a szürkemarhák és a többi kis állat volt a tömeg az életemben. De ezt is meg lehetett szokni. Sőt, azok a lányok, akikkel én egy szobába kerültem varázslatossá tették Pestet. Egy tévedés, vagy Isteni beavatkozás során nem abba a szobába kerültem, ahol a művésztisek vannak, akik az én iskolámba járnak, hanem öt másik lányhoz, akik mind különbözők voltak, és más-más iskolába jártak, de valahogy így hatan mégis nagyon-nagyon hasonlítottunk. Azt hittem, hogy ennyi lánnyal teljesen meg fogok bolondulni. De végül a napjaim fénypontja lett amikor az iskolából haza érve mindenki elmesélte a napját, a szerelmi bánatát, vagy ki kellett találni mit vegyen fel másnap. Igaz, hogy nagyon mások voltunk mind, kívül belül, de mindegyikünknek tetszett a másik szekrényéből legalább egy ruha, amit kölcsönkérhetett, és ugyan így mindenki segített a másiknak legalább egy tanáccsal, amit megfogadhatott. Lassan az évek alatt olyanok lettünk, mint a testvérek. Rengeteg önbizalmat adtak, és annál is többet nevtünk. Azt hiszem az életem egyik nagyon fontos időszaka volt. Az együtt töltött időért örökre hálás leszek. Nem tudom, és nem is akarom elképzelni milyen lennék én, vagy akár az életem, ha egy másik szobába kerülök.

Hétfévente hol apához, hol anyához mentem haza. Apával miután már nem kettesben voltunk otthon, nehéz volt megszoknom az új feleségét. Nem éreztem vele egy percig se összhangot. Teljesen olyanok voltunk, mint egy mesében. Nem volt apa se felszabadult mellette.

Amikor anyához mentem, ha éppen nem a kerámia műhelyében voltunk, akkor a kerámia műhelyében voltunk. Már egy éve jártam a kisképzőbe, amikor kitört a háború, ami igazából felfoghatatlan volt számomra addig, amíg anya létre nem hozott egy ukrán tanodát. Szintén a kerámia műhelyében. Ami abból állt, hogy a menekült ukránoknak egy kis közösséget adott. A nők a kisgyerekekkel busszal érkeztek a városba, és egy iskolában voltak elszállásolva. Nem láttam még ehhez hasonlót. De én is próbáltam segíteni. Ezekon a hétféteken korán keltünk, és mintha iskola lenne, a gyerekek leültek egymás mellé, és anya egyik ismerősével próbálták a magyar betűket megtanítani. Voltak, akik tudtak magyarul, voltak, akik nem. Közben az anyukák beszélgettek. Voltak, akiknek nem volt ruhájuk, vagy épp etetőszék kellett. De, amikor a lerombolt otthonaikat mutatták, vagy a férjüket siratták, akiktől most távol kell lenniük, az mindennél rosszabb volt. Viszont jó volt látni, hogy mennyi ember segített nekik. Jöttek a ruhák is, az ételek is adományok. Az egyik családdal jobban összeismerkedtünk, náluk a gyerekek nem tudtak magyarul, csak az anyukájuk, viszont így is örültek akármikor találkoztunk. Együtt festettünk, agyagoztunk vagy sétáltunk. Voltak,

akik azért jöttek a tanodába, hogy segítsenek azzal, amit tudtak. Volt, aki énekelni jött, és dalokat tanított nekik. De az ortodox húsvétot is megtartottuk. Anya, és akik ezt csinálták, senki se beszélt ukránul, csak egy barátja. De ő csak ritkán jött, mert nem volt hajlandó korán kelni. Akik jártak ide, segíteni, ha nem is tudtak megoldani valamit, együtt mégis könnyebb volt. Valahogy nem is láttam senkin, hogy teher lenne ez a sok adomány gyűjtés, vagy az, hogy nehéz a kommunikálás egymással, mert mindenki teljes szívéből csinálta. Akkoriban fel se fogtam, hogy valójában mi is történt. Közeli, és személyes kapcsolat az ide menekült nőkkel, anyákkal, és még így is nagyon nehéz megérteni, mit érezhettek. Akkoriban anyán nem is láttam, hogy mennyi energiát és időt fektetett bele ebbe. Most már így vissza gondolva, látom milyen elszánt volt. Talán ebből kicsit én is örököltém, mikor rá akartam venni apát, hogy velem is menjen el Afrikába.

És ezzel addig rágtam a fülét, mígnem tényleg elmentünk. Az ő festményei, amik a falon lógtak, amik alatt felnőttem, talán azok miatt vágytam az utazásra. Vagy az estimesék, amikben mesélt ezekről. És én is át akartam élni, és sikeresen célba érni, és visszajönni. Így beneveztem a Budapest-Bamako Rally-ra. Ez egy jótékonyági autóverseny volt. De persze koccsival, és nem is egy oda valóval. Egy oldtimer Austin Minivel, ami pontosan olyan, mint Mr Bean-nek volt. Erre igazából azért volt szükség, mert roncsautóval ingyenes volt a részvétel, és apával imádjuk. Illetve apa megtudja szerelni. Az egész titokban volt megszervezve. Pontosabban apa felesége előtt volt titokban tartva. A többiek úgyse vették komolyan. Az egész ott bukott le, amikor megérkeztek postán az útleveleink. Azért titkolta, mert minél később derül ki, annál kevesebb a konfliktus. Nem szerette apával való kapcsolatomat, és nem támogatta volna az utat. Februárban elindult a verseny, amire mi pár napnyi felkészülést szántunk. Az úton persze utána hallgattuk, ahogy a telepjárósok hány hónapon át fejlesztették a koccsikat. Az iskolába leadtam a versenyigazolást, miszerint másfél hónapig távol leszek. Aztán hirtelen elindultunk. Semmi nem volt megtervezve. A pénz se volt kiszámolva, abból tudtunk elindulni, hogy a koccsira felragasztottuk a szponzorok neveit, akik az utunkra is küldtek pénzt, és Afrikába is küldtek adományt, amit mi vittünk el. A koccsiban akkora hely volt, hogy mindketten pár ruhát vittünk, és az iratokat. A hátsó üléseken voltak az adományok. Plüssök, ruhák és néhány étel. Az apró csomagtartóban a kocsi alkatrészei voltak. Teljesen álomszerű volt az a nap amikor elindultunk. Minden este azzal feküdtem le, és minden reggel azzal keltem, hogy nemsokára ott leszek Afrikába. Az első nap elérkeztünk már Olaszországig, már itt is a tengerparton, az autóban aludtunk. Nagyon jól éreztük magunkat, csak ketten voltunk, és amihez épp kedvünk volt azt csináltuk. Európa nem volt nehéz szakasz, pedig a legnagyobb sebesség, amivel mentünk csak 80 volt, többel nem bírt az autó. Átmentünk Szlovénián, Olaszországon, Franciaországon és Spanyolországon, míg végül elérkeztünk Gibraltárig. Itt kellett átkomponálni Marokkóba. Na itt kezdett el derengeni, hogy mire vállalkoztunk. Mindenki teljesen stresszes volt. Olyanokat mondtak, hogy aki megijedt, még most forduljon vissza. Mi meg ott álltunk, a kis 600 kg-os játékautóval, és valahogy eszünkbe se jutott meghátrálni. Amint beértünk Marokkóba teljesen egy másfajta izgalom kapott el, mint induláskor. A verseny igazából csak itt kezdődött el. Az első tábor helyszínéhez át kellett kelni az Atlasz-hegységen. Ezen a szakaszon már velünk jött egy másik versenyző. Ő csak marokkóig tervezett jönni, de sokat segített nekünk. Éjjel is menni kellett, mert reggelre a startra oda kellett érni. Mivel a Mininek nagyon kicsi volt a fénye a sziklás úton, a másik kocsi ment elöl, amibe át ültem néha segíteni, hogy merre menjünk, és apának csak követnie kellett minket. Ez volt az a helyzet, amikor izgatottan vártam, hogy még nagyon sok emberrel megismerkedjünk, és segítsünk másoknak. Nagyon jó volt új kultúrát látni. Sose felejtem el a szamarakat, akik este az út közepén legeltek akár fél órán át, vagy a gyerekeket, akik oda rohantak hozzánk, és be akartak ülni a koccsiba. Nagyon tetszett minden, és már alig vártam, hogy tovább menjünk. Marokkóban elég jó körülmények között élnek, ahhoz képest, mint ahová másnap érkeztünk. Hamar elérkeztünk a Szaharához. Lényegesen más lett a terep, és az emberek is. A gyerekek már messziről kiszúrták az autókat, és rohanva ordították, hogy: cadeau!!!cadeau!! Ami

franciául azt jelenti, hogy ajándék. Persze először megálltunk és naivan adtunk is annak a két kis gyereknek, akikkel először találkoztunk. Aztán a semmi közepén, mintha áradt volna belőlünk valamilyen illat, rengeteg gyerek futott oda a homokdűnék közül. Annyi szerencsénk volt, hogy pont el tudtunk indulni, mielőtt oda érnek. Persze láttuk rajtuk, hogy jó bőrben vannak, és ápoltak. De nem lett volna szerencsés az elején elosztani mindent. Mentünk tovább, délebbre. A Szahara és a hegyek nagyon megviselték a kocsit is és apát is. Még az első nap, egy nagyon meredek útról lefelé gurulva sikerült ki szakítani a kéziféket, így pár országon át anélkül mentünk tovább. Én itt nem éreztem semmit negatívan mert egyszerűen leírhatatlan helyeken mentünk át és ez teljesen elvarázsolt. Úgy éreztem az elején a megpróbáltatások kellene ahhoz, hogy a későbbiekben jobban bírjuk.

Minden este be kellett érkeznünk a táborba. Persze volt, hogy valahová nem értünk be estére, vagy csak találtunk egy jó helyet aludni, de mindig tudtuk tartani a tempót a többiekkel. Ami egy egészen nagy csoda. A csapattársak segítőkészek voltak, viszont néha úgy éreztem nem élik át, ami igazából ott történt. Nem azt látták a homokdűnékben, hogy milyen forrón szikráznak a szemcséik, hanem hogy a drága telepjárójukkal hány lóerővel tudtak rajta átjönni. Léggondival, és a felhúzott ablakkal átszáguldoztak a kis falukon és hotelokban szálltak meg. Persze ha nekünk lett volna léggondi, talán mi is így teszünk, de nem volt. És ezért örökké hálás leszek, hogy megélhettem olyan közelségből az utat, mint ahogyan azt terveztem. Napközben alig volt élet az utcákon, de mikor ment le a nap, előbújtak az emberek. Lassan végig csorogtunk a falukon, városokon. Mindenki örömmel fogadott minket. Persze akadtak, akik meg akarták apától venni a kocsit, velem együtt, és mivel apa nem beszél angolul, csak annyit mondott: yes? A fickó már indult volna a tevékért, mint fizető eszközök, de szerencsére apa időbe meghallotta ahogy mondom neki, hogy neee! Ezért szólt a férfinak, hogy: no? Szóval nagyon kalandosan haladtunk Mauritánia felé, ahol már bizony háború volt. Az esti táborokban mindenki mesélte, hogy tőlük minden falu előtt pénzt kérnek a rendőrök és addig nem mehetnek tovább még nem adnak valamit. Velünk ilyen egyszersem fordult elő. Talán ugyan olyan helyzetűnek gondoltak minket, mint ők maguk. És volt, hogy még kávézni is meghívott minket egy ottani család. A határokon sokat kellett várni. De ilyenkor sem unatkoztam, persze a kislányok rohantak oda, és egyre délebbre, egyre nagyobb érdekességgé vált a szóke hajam. Ajándék szerzés gyanánt futottak oda a kocsihoz, de valahogy a végén inkább csak ismerkedni akartak. Úgy néztük egymást mintha közben ugyan az zajlott volna le a fejünkben. Te ki lehetsz? Mit csinálsz? A kis szemüket úgy kapkodták, és úgy mosolyogtak, mint a kis angyalok. Akartam nekik ajándékot adni, de rengetegen voltak, és nem volt annyi nálunk. Adtam nekik egy körömlakkot, hogy majd egymás körmét kifesthetik. Persze ahogy oda adtam, mindenki rá ugrott, és egyből csavarták le, de senki se tudta mi lehet az, elkezdték a földet kifesteni vele. Megfogtam az egyikőjük kezét, és elkezdtem kifesteni a körmét. Persze mindenki elkezdett lökdösődni, de próbáltam valahogy megnyugtatni őket, hogy mindenkiét ki fogom. Beálltak maguktól egy sorba, és szépen sikerült is kifesteni mindenkiét. Mikor indulni kellett, mindenki megölelt. Ez volt az egyik legszebb élményem, hiszen itt éreztem, hogy mennyire összetartanak, de ha valamit meg kell szerezni, bizony harcolnak. És innentől mindig kerestem a tekintetek útközben. És a korrupt rendőrökre, ha rá mosolyog az ember, vagy csak nem nézi le, vagy megköszöni, hogy bemehetünk a városába majd boldogan elenged, már nem is kell nekik semmivel fizetni. A nagy halpiacok, a sok hajó és az a szag, ami ott áradt a versenyzők szerint undorító, de szerintem valami csodálatos volt. A csillagos ég, ami szinte teljesen szennyezetlen volt, éjjel teljes fényeiben tudott ragyogni. Valahogy már túl szép volt. Amikor már a legjobban el voltam varázsolva, persze megjelentek az égő szeméttel teli mezők, amiken futottak a kisfiúk szakadt ruhákban. A falukban este már nem azok a boldog arcok fogadtak, hanem a sátor, amiben a meglőtt emberek feküdtek a földön. Ezek a helyek mély nyomot tudtak hagyni bennem. Viszont valahogy a félelem az egész út során elkerült. Nem azt mondom, hogy nem félek semmitől, de nem éreztem magam veszélyben. Pedig mindenki mondta, hogy kislányként nagyon veszélyes ide jönni. De szerintem sok előnnyel járt. Egyrészt a határokon nagyon kedvesek voltak, másrészt teljesen rá bízam a sorsomat Istenre, és

annyira naivan láttam a dolgokat, hogy bele se gondoltam, hogy baj történhet. Persze utólag jobban vigyáznék, de azt vettem észre, hogy akik túlságosan vigyáztak, nem voltak nagyobb biztonságban, mint én. Szenegálban már elkezdődött a szavanna, és a trópusi környezet. Itt rengeteg helyen éltek régebbi törzsek. Az első ilyen faluba éjjel keveredtünk bele, amikor az autó lámpái fehérrel lefestett arcokat világított meg. Sajnos nem tudtunk megállni, pedig biztos vagyok benne, hogy valamilyen nagyon eldugott helyen kavarogtunk egy nagyon eldugott nép falujában. Nagyon szeretném felfedezni ezeket a helyeket, és ezekről az ismeretlen történetekről mesélni másoknak is. Át keltünk Gambián, Bissau-Guineán és Guineán is. Gyönyörű helyeken mentünk át, és csodálatos vízesésekben fürödtünk. Nekem semmi más nem kell, csak az a szabadság, amit akkor éreztem. A ruháinkat a Niger egyik mellék ágában moshattam ki. Ott is lehetett találkozni rengeteg zenésszel az utcákon. Három kislány ült a padon, egyik gitározott, másik énekelt, a harmadik pedig sírt. A világuk legigazabb dalát zenélték. Hamar eltelt ez a pár hét, és rengeteg mindent átéltem, ami jócskán megváltoztatta a gondolkodásom is, és ezzel mondhatni az egész életemet. Mikor megérkeztünk az utolsó országba, Sierra Leonéba, már kezdtem érezni, hogy mennyire fog hiányozni az utazás, és a sok ismeretlen. Persze minden vég egy új kezdet. És még előttünk volt a haza felé. A célba érkezve már rengetegen meg akarták venni azt a kis kocsit, amiről senki nem hitte volna el, hogy eljut odáig. Még fogadást is kötöttek, persze a többség arra szavazott, hogy még Marokkóban elbukunk. Sajnos vagy nem sajnós, a Mini tönkre ment mielőtt eladtuk. Így nagyon nehezen, de a francia nagykövetség megvette. Már mikor elindultunk kinézte magának. Persze az óceán partján sírtam egy kicsit hiszen úgy volt a Mini haza is fog minket repíteni, és később majd az enyém lesz. De mindenesetre amennyit vele átélünk is sokat adott. Viszont nyertünk egy díjat, mégpedig a Sivatag bátor harcosai címmel. A haza fele utat egy fiúval és az apjával tettük meg a kisbuszunkkal, mivel nekik nem sikerült eladniuk. Nagyon nyugodt utunk volt, mert éppen elkezdődött a ramadán, és a határokon senkise volt.

Amikor haza értünk apa elvált a feleségétől. A szabadság mindenkit megváltoztatott. Nem akarok én se már olyan jövőt magamnak, amiben nem érzek legalább olyan boldogságot, mint amit az út során éreztem. Már nem szeretnék egy nagy valaki lenni, és már nem is számít mi lesz a munkám, vagy mennyit fogok keresni. Sokat álmodozok messzi helyekről, ahol még sose jártam. Ott szívesen festenek az emberek életéről, történeteiről. Rengeteg minden történt velem, de még mindig nem tudom mit akarok. Csak sejtem, hogy ahhoz utaznom kell, és nyitottnak lennem. Anyukám azt mondta, csak csinálni kell, és eljut az ember oda, ahová szeretne.